

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA ve věci

žalobce:

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2016, č. j. 47014/16/5300-22441-701296

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 27. 10. 2016, č. j. 47014/16/5300-22441-701296, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to k rukám [REDACTED]
[REDACTED] do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 16. 11. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2016, č. j. 47014/16/5300-22441-701296, kterým žalovaný zamítl odvolání proti celkem třinácti specifikovaným rozhodnutím Finančního úřadu Jihomoravského kraje všechny ze dne 6. 3. 2016 – dodatečným platebním výměrům, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za měsíce únor, listopad a prosinec roku 2009 a měsíce leden, únor, březen, květen, červen, červenec, září, říjen, listopad a prosinec roku 2010.
2. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce velmi obsáhlou žalobou, ve které detailně uvedl obsah napadeného rozhodnutí a ve které následně v bodu IV. uvedl své žalobní námítky. Předně namítl prekluzi práva stanovit žalobci daň, neboť podle něj v průběhu daňové kontroly (s uvedením odkazů na judikaturu a odbornou literaturu) nenastaly skutečnosti mající vliv na běh prekluzivní lhůty. Dále brojil proti procesním pochybením žalovaného při realizaci výslechu svědka M [REDAKCE] H [REDAKCE].
3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 10. 1. 2017 navrhl zamítnutí žaloby s tím, že uplatněné žalobní námítky jsou podle něj nedůvodné. Podle žalovaného k prekluzi práva doměřit daň nedošlo, neboť prekluzivní lhůta byla stavěna po dobu trvání řízení před Krajským soudem v Brně a před Nejvyšším správním soudem ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 148 odst. 4 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, k čemuž taktéž odkázal na odbornou literaturu s tím, že žalobcem odkazovaná judikatura na věc nedopadá, neboť se týká právní úpravy zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. K výslechu svědka H [REDAKCE] uvedl, že v reakci na výsledek šetření stížnosti ze dne 24. 5. 2013 předvolal pana V [REDAKCE] a pana [REDAKCE] k provedení svědeckých výpovědí. Uvedl, že dne 11. 7. 2013 bylo správci daně doručeno podání, v němž pan H [REDAKCE] správci daně sdělil, že jako občan Slovenské republiky žádá, aby byl výslech konán na území Slovenské republiky, a dále uvedl, že se v současné době nachází mimo území Evropské unie.
4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
5. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.
6. Soud se na prvním místě zabýval vznesenou námitkou prekluze práva, neboť jestliže by tuto námitku soud shledal jako důvodnou, tak není nutné zabývat se dalšími námitkami, které žalobce vznesl v podané žalobě.
7. Mezi účastníky není sporné, že pokud by nedošlo k žádnému úkonu přerušujícímu běh prekluzivní lhůty, tak by prekluzivní lhůta uplynula dle § 47 zákona o správě daní a poplatků nejdříve dne 31. 3. 2012. Dne 24. 2. 2012 však byla zahájena daňová kontrola. Dle § 148 odst. 3 ve spojení s § 264 odst. 4 daňového řádu by tak prekluzivní lhůta pro stanovení daně uplynula nejdříve dne 24. 2. 2015. Dodatečné platební výměry byly vydány dne 6. 3. 2016. V případě, že by nenastaly okolnosti stavějící běh prekluzivní lhůty, tak by byly vydány po jejím uplynutí.
8. Klíčový spor mezi účastníky je ten, zda v průběhu daňové kontroly nastala skutečnost, která způsobila stavění běhu prekluzivní lhůty. Touto skutečností mělo být řízení ve věci žaloby na

ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, které bylo ve věci předmětné daňové kontroly vedeno u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29A 36/2014 a u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Afs 16/2016, a to v celkové délce 278 dní.

9. Podle ustanovení § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem.
10. Vliv řízení o žalobě na nezákonný zásah na běh prekluzivní lhůty podle daňového řádu je různě řešena v odborné literatuře. Komentář publikovaný v nakladatelství Wolters Kluwer (Baxa, J. a kol.: Daňový řád. Komentář. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011) uvádí: „řízení je před soudem vedeno po dobu od podání žaloby, to znamená od doby, co se podání dostalo do právní sféry soudu (dle názoru autorů to není okamžik podání žaloby k přepravě - jejího odeslání, ale až okamžik, kdy soud s žalobou disponuje). V tomto ohledu se může jednat nejen o vedení řízení o žalobě (§ 65 a násl. s. ř. s.), ale rovněž o jiná řízení - řízení o návrhu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.), či řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.), to právě proto, že zákon sám nikterak nezužuje stavění lhůty pro některé typy soudních řízení. Soudní řízení je ukončeno vydáním rozsudku (usnesení), avšak účinky těchto rozhodnutí působí až jejich řádným doručením. Od okamžiku podání návrhu soudu až po doručení soudního rozhodnutí tedy lhůta pro stanovení daně neběží. Soudní řád správní má rovněž samostatnou úpravu v § 41 o běhu některých lhůt. Podle něho po dobu řízení před soudem neběží mj. lhůty pro zánik práva ve věcech daní, poplatků, odvodů, žalob na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu České republiky, státních fondů a rozpočtů územních samosprávných celků. Logice a konzistenci pravidla stavění lhůty po dobu soudního řízení odpovídá i zavedení tohoto pravidla pro řízení před Ústavním soudem; Při dřívější neexistenci tohoto pravidla docházelo k situacím, kdy např. Ústavní soud návrhu daňového subjektu vyhověl, avšak správní orgány již nemohly ve věci pokračovat pro uplynutí prekluzivní lhůty; ta totiž plynula (nepřerušoval se její běh) po dobu řízení před Ústavním soudem.“
11. Oproti tomu komentář publikovaný v nakladatelství C.H.Beck (Lichnovský, O., Ondříšek, R. a kol.: Daňový řád. Komentář. 3. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2016) uvádí: „Druhou podmínkou je, aby řízení bylo vedeno v souvislosti se stanovením daně. Od této souvislosti lze bezpochyby odlišit souvislost s daňovým řízením, jak tomu je např. u nečinnosti či nezákonného zásahu správce daně. Proto souvislost se stanovením daně bude dána pouze tam, kde předmětem soudního přezkumu bude rozhodnutí mající přímou souvislost se stanovením daně. Proto žaloby na ochranu proti nečinnosti správce daně (§ 79 až 81 SŘS), žaloby o ochraně před nezákonným zásahem (§ 82 až 87 SŘS), ale i žaloby proti rozhodnutím nemající přímou souvislost se stanovením daně (např. žaloba proti stanovené záznamní povinnosti, zajišťovacímu příkazu, aj.), jakož i kasační stížnosti s těmi související, nebudou mít na lhůtu pro stanovení daně vliv. Ostatně i zde se projevuje odlišnost komentovaného ustanovení od § 41 SŘS, dle kterého by všechna výše uvedená soudní řízení měla na lhůtu pro stanovení a placení daně vliv.
12. Je-li tak rozhodnutí o stanovení daně či jiné rozhodnutí se stanovením daně úzce související (např. rozhodnutí ve věci opravného či dozorčího prostředku) předmětem řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. SŘS, případně zprostředkovaně předmětem řízení o kasační stížnosti, prekluzivní lhůta neběží. Ve stejném duchu se pak uvedené uplatní také na řízení před Ústavním soudem.“
13. Důvodová zpráva k ustanovení § 148 daňového řádu uvádí: „V určitých případech, je nutné podle odstavce 4 běh lhůty pro stanovení daně dočasně zastavit z důvodu, že paralelně probíhá řízení před soudem, které má zásadní význam pro správné stanovení daně (např. dědické řízení). Specifickou oblast pak tvoří správní soudnictví. Zčásti duplicitně k § 41 soudního řádu správního je zde deklarován fakt, že lhůta pro stanovení daně neběží při řízení před soudem, které se týká rozhodnutí o stanovení daně a může vyústit i v jeho zrušení. Tento případ může nastat i v rámci řízení před Ústavním soudem. Návrh tak nově upraví stavění lhůt pro případ probíhajícího soudního řízení o rozhodnutích, jichž se běh těchto lhůt dotýká. Vzhledem k tomu, že je navržena změna konstrukce instrumentu navrácení v předešlý stav tak, že jej bude možné uplatnit i na propadlé lhůty

procesního charakteru (typicky odvolací lhůta), je nutné zohlednit tuto skutečnost ve vztahu ke lhůtě pro stanovení daně. Navrácení v předešlý stav by nemělo být na újmu časovému prostoru (minim. 1 roku), který má správce daně na vyřízení odvolání. Je proto navrženo, aby se běh lhůty pro stanovení daně stavěl i po dobu, která nastala od propadnutí lhůty do jejího navrácení v předešlý stav. Pokud tedy daňový subjekt se svou žádostí o navrácení odvolací lhůty v předešlý stav uspěje, bude mít správce daně stejný časový prostor ve vztahu ke lhůtě pro stanovení daně, jako by měl v případě, kdy by odvolatel podal odvolání včas. Obdobný efekt pak bude mít případné rozhodnutí o neúčinnosti rozhodnutí, kterým žadatel docílí eliminaci fikce doručení ke dni marného uplynutí úložní doby, tj. doby, po kterou je doručovaná písemnost připravena k vyžvednutí u správce daně či provozovatele poštovních služeb.“

14. Před účinností daňového řádu byl běh prekluzivní lhůty pro stanovení daně řešen ustanovením § 47 zákona o správě daní a poplatků, dle kterého (odstavec 1) pokud tento nebo zvláštní zákon nestanovil jinak, nebylo možné daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti těch daní, které nemají zdaňovací období; a (odstavec 2) byl-li před uplynutím uvedené lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běžela tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však bylo možné nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.
15. Vedle toho dopadalo na daňové řízení ustanovení § 41 s.ř.s., dle kterého stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávních celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu, a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.
16. Ze srovnání ustanovení § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu a ustanovení § 41 s.ř.s. vyplývá, že obě se zabývají stavěním lhůt v daňovém řízení v důsledku vedení řízení podle s.ř.s. V případě střetu obou ustanovení je třeba v souladu s interpretačními zásadami *lex posterior derogat priori* a *lex specialis derogat generali* konstatovat, že má aplikační přednost úprava daňového řádu, která je jak pozdější tak speciální, když upravuje toliko běh lhůt dle daňového řádu namísto obecnější úpravy soudního řádu správního (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 33/2012).
17. Ustanovení § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu váže stavění lhůty na dvě podmínky, a to jednak na podmínku vedení řízení před správním soudem a dále na podmínku souvislosti vedeného řízení se stanovením daně.
18. V případě formulace „řízení před soudem ve správním soudnictví“ jasně odstraňuje pochybnosti o tom, zda se jedná o řízení pouze o žalobě nebo i o řízení o kasační stížnosti.
19. Zároveň tato formulace navozuje zdání, že v důsledku změny právní úpravy jsou nově zahrnuty v citovaném ustanovení všechny druhy řízení před správními soudy, tj. i řízení ve věcech ochrany před nezákonným zásahem a před nečinností. Nicméně ze srovnání s ustanovení § 41 s.ř.s. jasně vyplývá, že se o žádnou formulační změnu nejedná, neboť ani ustanovení § 41 s.ř.s. není výslovně limitováno pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Z obsahu důvodové zprávy zároveň nevyplývá, že by bylo úmyslem předkladatele zákona a v konečném důsledku ani zákonodárce přijatou právní úpravou reagovat na rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 15. 8. 2008, sp. zn. 5 Afs 4/2008 – 108, nýbrž spíše odstranit problematiku (ne)stavění lhůty v řízení před Ústavním soudem, zejména i s ohledem na formulaci „*při řízení před soudem, které se týká rozhodnutí o stanovení daně*“ jasně odkazující na přezkum **rozhodnutí** orgánů finanční správy o stanovení daně.

20. V případě formulace „*v souvislosti se stanovením daně*“ je podle názoru soudu třeba k tomu, aby byl naplněn smysl citovaného ustanovení a formulace „*v souvislosti se stanovením daně*“ nebyla prázdnou frází, vycházet z toho, že řízení před správními soudy a Ústavním soudem musí mít přímý a jednoznačný vliv na stanovenou daň, nebo negativní vliv na možnost správce daně daň stanovit. Jen v takovém případě dává racionální smysl stavění běhu prekluzivní lhůty, neboť v případě, že řízení před správními soudy nemůže mít vliv na již stanovenou daň nebo nijak nebrání stanovení daně, postrádá stavění běhu prekluzivní lhůty jakýkoliv význam a smysl, jelikož buď nemá rozhodnutí soudu dopad na konkrétní daňovou povinnost (tedy rozhodnutí soudu není z podstaty věci v jakékoliv příčinné souvislosti se stanovenou daní), nebo, pokud se jedná o probíhající daňové řízení a poskytování ochrany veřejným subjektivním právům ještě před vydáním rozhodnutí ve věci samé, existuje možnost (a tedy i povinnost s ohledem na zásady vyjádřené v ustanovení § 5 odst. 3 a § 7 daňového řádu) správce daně v daňovém řízení konat a daň stanovit, tudíž není důvod, aby se lhůta stavěla a správci daně byl poskytován další prostor nad rámec zákonné prekluzivní lhůty.
21. Je proto zřejmé, že vždy se bude jednat o přezkum rozhodnutí, kterým byla daň stanovena. V případě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem bude třeba vždy zohledňovat konkrétní situaci, zda podaná žaloba a řízení o ní před správním soudem brání pokračování úkonů v daňovém řízení a tedy i stanovení daně, příp. zda mělo řízení před správními soudy vliv na možnost správce daně stanovit daň. V této souvislosti má zdejší soud nadále za příléhavé rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, sp. zn. 5 Afs 4/2008 – 108, který konstatoval, že „*ust. § 41 s. ř. s. je obsaženo v obecných ustanoveních zákona a podle obecných interpretačních a aplikačních pravidel je třeba jej vztahovat ke všem zvláštním ustanovením o řízení, nejen tedy pouze k řízení o žalobě dle § 65 až 78 s. ř. s. Tak by tomu nepochybně mohlo být, nevedl-li by však takový postup k nerozumným závěrům. Stěžejí však lze ust. § 41 s. ř. s. rozumně vyložit např. v případě žaloby na ochranu před nečinností, kdy stavění lhůty se jeví spíše kontraproduktivní ve vztahu ke smyslu ust. § 81 odst. 2 s. ř. s.*“
22. Nejvyšší správní soud, na rozdíl od krajského soudu, dospěl k závěru, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, která nemá sama o sobě odkladný účinek, není-li soudem vydáno opatření ve smyslu ust. § 38 s. ř. s., kterým by byl správce daně omezen v možnosti vést daňové řízení, resp. by mu bylo zabráněno činit jakékoli úkony směřující k vyměření daně, nebrání správci daně pokračovat v řízení ve věci vyměření daně. Ust. § 41 s. ř. s. se v souvislosti s uplynutím lhůty stanovené v ust. § 47 d. ř. nelze dovolávat. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podaná stěžovatelem ke krajskému soudu dne 16. 5. 2006 neměla odkladný účinek, krajský soud přitom ani nerydal předběžné opatření, které by správní orgány v řízení omežilo nebo by jim bylo zabráněno v řízení fakticky pokračovat; její podání nebránilo tudíž správci daně činit další úkony směřující k vyměření daně. Tak tomu ostatně v projednávané věci fakticky bylo, neboť správní orgány i poté, kdy stěžovatel podal žalobu dle § 82 s. ř. s., prováděl další úkony v řízení, včetně projednání zprávy o kontrole, vydání platebních výměrů a rozhodnutí o odvolání. Nelze potom shledat žádný rozumný důvod, pro který by měla být prekluzivní lhůta, kterou správní orgány objektivně prokazatelně „vyčerpaly“, stanovená v § 47 zákona o správě daní prodloužena.“
23. Stejně tak i ustanovení § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu nelze rozumně vykládat tak, že ve vztahu k soudnímu řádu správnímu dochází k stavění prekluzivní lhůty např. v případě žaloby na ochranu před nečinností, kdy stavění lhůty se jeví spíše kontraproduktivní ve vztahu ke smyslu ust. § 81 odst. 2 s. ř. s. a kdy samotná podstata prekluzivní lhůty má chránit daňový subjekt před nečinností správce daně.

24. Zároveň stejně jako samotné ustanovení § 41 s.ř.s. neměl vliv na možnost správce daně pokračovat v daňovém řízení v případě podané žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, tak i ustanovení § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu ani jiná ustanovení téhož předpisu nijak nebrání správci daně činit úkony směřující k vyměření daně, pokud je podána zásahová žaloba, jestliže nebylo „soudem vydáno opatření ve smyslu ust. § 38 s. ř. s., kterým by byl správce daně omezen v možnosti vést daňové řízení, resp. by mu bylo zabráněno činit jakékoli úkony směřující k vyměření daně, nebrání správci daně pokračovat v řízení ve věci vyměření daně.“
25. Soud ze své úřední činnosti a zároveň i z obsahu správního spisu zjistil, že v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29A 36/2014 nebyl žalobě přiznán odkladný účinek, ani nebylo vydáno předběžné opatření, které by správce daně v dalším řízení omezilo nebo by mu jím bylo zabráněno v řízení fakticky pokračovat. Totéž vyplývá ze správního spisu ve vztahu k řízení o kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Afs 16/2016.
26. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správce daně poté, kdy žalobce podal žalobu dle § 82 s. ř. s., prováděl další úkony v řízení, včetně projednání zprávy o kontrole a vydání platebních výměrů.
27. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 29. 4. 2014 proběhlo ústní jednání, jehož předmětem bylo seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění, téhož dne stanovil správce daně lhůtu k vyjádření k výsledku kontrolního zjištění na 45 dnů. Vyjádření obdržel správce daně dne 18. 6. 2014 a poté jsou dalšími založenými listinami až ze dne 24. 7. 2014 doručené informace o zahájení soudního řízení ve věci sp. zn. 29A 36/2014. Dne 6. 8. 2014 se správce daně k věci vyjádřil a postoupil soudu správní spis, což mu ale nebránilo v tom, aby dne 26. 8. 2014 předvolal žalobce k projednání a podpisu zprávy o daňové kontrole na den 19. 9. 2014, které však neproběhlo podle vyjádření správce daně z důvodu stížnosti na nevhodné chování osob podané žalobcem. Následně probíhalo prošetřování stížností a prošetřování způsobu jejího vyřízení ukončené dne 29. 1. 2015 Vyročením Odvolacího finančního ředitelství o prošetření způsobu vyřízení stížnosti č. j. 2766/15/5100-41455-703364, z něhož soud cituje vlastní vyjádření žalovaného: „*Stížnost ani žádost o prošetření způsobu jejího vyřízení podaná v průběhu nalézacího řízení nemá schopnosti ovlivnit ani časový průběh tohoto řízení ani právní moc vydaného rozhodnutí.*“ Následovaly další stížnosti proti nevhodnému chování úředních osob podané počínaje dne 11. 2. 2015, nicméně na vyřízení těchto stížností oproti dříve podaným správce daně nečekal a dne 26. 2. 2015 doručil zástupci žalobce zprávu o daňové kontrole ze dne 17. 2. 2015, načež dne 6. 3. 2015 vydal v průběhu řízení o kasační stížnosti platební výměry na daň z přidané hodnoty. Jak již soud výše uvedl, lhůta pro stanovení daně uplynula správci daně dne 24. 2. 2015.
28. Z uvedeného jasně vyplývá, že správce daně po podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem činil úkony směřující k uzavření daňové kontroly, tj. k projednání a podpisu zprávy o daňové kontrole, a k vydání platebních výměrů na daň z přidané hodnoty. Jinými slovy řízení ve věci ochrany před nezákonným zásahem správce daně nijak nebránilo stanovení daně, správce daně nebyl omezen na možnosti projednávat věc a zmeškání lhůty pro stanovení daně nemělo s řízením před správním soudem žádnou souvislost. Podle názoru soudu se tak nejednalo o řízení vedené v souvislosti se stanovením daně ve smyslu ustanovení § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu.
29. Je tedy zřejmé, že slovy rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, sp. zn. 5 Afs 4/2008 – 108, nelze shledat žádný rozumný důvod, pro který by měla být prekluzivní lhůta, kterou správní orgány objektivně prokazatelně „vyčerpaly“, stanovená v § 148 daňového řádu prodloužena.

30. Podle názoru zdejšího soudu tak byly platební výměry na daň z přidané hodnoty vydány po uplynutí prekluzivní lhůty, z čehož vyplývá, že jsou nezákonné. Stejně tak je proto nezákonné i napadené rozhodnutí žalovaného o odvoláních proti těmto platebním výměrům.
31. Za této situace nezbylo soudu než žalobou napadené rozhodnutí zrušit, aniž by se soud zabýval dalšími námitkami s ohledem na nadbytečnost takového postupu.
32. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadená rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
33. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Žalobci se proto přiznává právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby) dle ustanovení § 11 advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu) za jeden úkon právní služby. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 advokátního tarifu za tytéž dva úkony právní služby, tj. 600 Kč, a částka 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH částku 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. prosince 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu